బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

"ఎండకి మండి చచ్చిపోతున్నాను. కాస్త ఫ్రిజ్జులో నుంచి చల్లటి నీళ్ళు పట్టుకురావే రవళి" పైట కొంగుతో చెమటని తుడుచుకుంటూ సోఫాలో కూలబడింది రాజేశ్వరి.

"ఇంతకీ వెళ్ళిన పని ఏమైంది?" వాటర్ బాటిల్ తెచ్చి చేతికిస్తూ ఆసక్తిగా అడిగింది.

"తిన్నగా అయ్యేపనిని తగలేసుకొచ్చాడు నీ తమ్ముడు. అక్కడ ప్రసాదరావుగారి మీద ఒంటికాలితో లేచాడు. ఇంక ఈ పెళ్ళి అయినట్టే" అంది నిష్ఠూరంగా.

"ఈ పెళ్ళి ఖచ్చితంగా జరిగి తీరుతుంది. ఓ నాలుగురోజులపాటు సుమ ఫోన్ చేస్తే ఎవ్వరూ సరిగ్గా మాట్లాడొద్దు. నేను కోపంగా వున్నానని చెప్పండి. గింగిరాలు తిరుగుతూ వచ్చి పెళ్ళి చేసుకొమ్మని కాళ్ళావేళ్ళా పడుతుంది" సెల్‌ఫోన్‌తో వీడియో గేమ్ ఆడుతూ నిర్లక్ష్యంగా చెప్పాడు మోహిత్.

"ఒరేయ్! ఎంతైనా సుమ మేనమామ కూతురు. పెళ్ళయ్యాకన్నా తిక్కవేషాలు పడకుండా తిన్నగా వుండు.. అన్నట్టు నీ పాతసీతాకోక చిలుక ఇందాక వచ్చింది యింటికి. ఏదో సర్ది చెప్పి పంపించేశాను. అయినా యిలాంటి బృందానికి యింటి అడ్రస్ యివ్వద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను నీకు?" విసుక్కుంది రవళి.

రవళి అన్న మాటలు వింటూనే మోహిత్ ఎలర్ట్ అయ్యాడు. "నేనెందుకు యింటి అడ్రస్ యిస్తాను? ఎలా కనుక్కుందో వట్టి జిడ్డు. వదలడంలేదు. నేను చూసుకుంటాలే దాని సంగతి." అంటూ హడావుడిగా ఫోన్ డయల్ చేస్తూ బైటకి వెళ్ళాడు.

"ఏవండీ! మీతో ఒక విషయం మాట్లాడాలి" కాఫీ కప్పుతో ప్రసాదరావు దగ్గరికి వచ్చింది వసుంధర.

"ఒక విషయం అంటూ చాలానే మాట్లాడుతూ వుంటావుగా. ఏమిటో చెప్పు" నవ్వుతూ కాఫీ కప్పు అందుకున్నాడు.

"సుమకి పెళ్ళి సంబంధం చూస్తే బావుంటుందనుకుంటున్నాను" పక్కనే కుర్చీలో కూర్చుంటూ మెల్లగా చెప్పింది.

"పొద్దున్న మతిలేనివాళ్ళని యిద్దర్ని చూసేసరికి నీ మైండు కూడా పాడైపోయినట్టుంది సుమ ఐ.ఏ.యస్ ఆఫీసర్ అయ్యేదాకా పెళ్ళిమాట మర్చిపో" కోపగిస్తూ అన్నాడు.

"మీరు మరోలా అనుకోకండి. మన అమ్మాయి ఏ మాత్రం చనువు యివ్వకుండానే వాళ్ళు యింటిదాకా సంబంధం అడగడానికి వచ్చి వుంటారంటారా? అందుకే బాగా ఆలోచించాను. ఆదిత్యకి, సుమకి నిశ్చితార్థం చేస్తే బావుంటుంది అనిపిస్తుంది" వసుంధర మనసులోని మాట బైటపెట్టింది.

"ఆదిత్యతోనా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"ఆదిత్యకి సుమ అంటే యిష్టమే. మీరన్నట్టు పెళ్ళి సివిల్ సర్వీస్ ఎగ్జామ్స్ అయ్యాకే జరిపిద్దాం. ఆదిత్య మంచివాడు. సుమకి అన్ని విధాలా సహకరిస్తాడు. పొద్దున్న వాళ్ళు యింటికి రావడం చూస్తే నాకు చాలా భయం వేసింది. అందుకే, ఆదిత్యతో సుమకి

ఎంగేజ్‌మెంట్ జరిపించేస్తే దాని ఆలోచనలు కూడా ఒక గాటన కట్టేసినట్టు అవుతుంది. బైటవాళ్ళ వత్తిడి కూడా మనమీద వుండదు. ఏమంటారు?"

ప్రసాదరావు ఒక్కనిమిషం ఆలోచించాడు.

"నువ్వు చెప్పింది బాగానే వుంది. కానీ అమ్మాయి ఒప్పుకోకపోతే మాత్రం నేను ఎవ్వరిమాటా వినను సరేనా?" ఖచ్చితంగా చెప్పాడు.

"నేను సుమతో మాట్లాడి, మీకు చెబుతాను" గుండెలమీద భారం దించుకున్నట్టుగా నిట్టూర్చింది వసుంధర.

రాత్రి తొమ్మిదిగంటలప్పుడు ఒంటరిగా సిటవుట్ ముందున్న మెట్లమీద కూర్చుని వుంది సుమ.

"మోహిత్ సెల్‌కి ఎన్నిసార్లు ఫోన్ చేసినా తీయడం లేదు."

మనసులో అనుకుంటున్నట్టు ఆందోళనతో పైకే అంది.

కాస్సేపటి క్రితం తల్లి మాటలు గుర్తొచ్చాయి. "నీకు ఆదిత్య సంబంధం యిష్టంలేక పోయినా, మోహిత్‌తో మాత్రం నీ పెళ్ళి జరగదు. మీ నాన్న, వాళ్ళు యింటికి వచ్చినప్పుడు ఎలా రియాక్ట్ అయ్యారో చూశావుగా. నాకు ముందు నుంచే యిష్టం లేదు మోహిత్ అంటే. ఇంక నీకు నీకు ఆదిత్యనా లేక మోహిత్ తప్ప యింకెవరైనానా? అన్న ఛాయిస్ మాత్రమే మిగిలివుంది" తిరుగులేదన్నట్టుగా వసుంధర. చెప్పిన మాటలు చెవుల్లో గింగురుమన్నాయి.

సుమ కంగారుపడుతూ, మోహిత్ నెంబర్‌కి మరోసారి డయల్ చేసింది. అవతలి నుంచి ఎటువంటి స్పందన రాకపోవటంతో వుస్సూరుమంటూ ఫోన్ కట్ చేసింది.

సుమకి ఏం చేయాలో పాలుపోలేదు. చీకట్లో కూర్చుని యధాలాపంగా చుట్టూ వున్న మొక్కల్ని, పొదల్ని చూస్తూ వుంది.

గార్డెన్ లాంప్‌ల నుంచి సన్నమి వెలుతురు పడ్డచోట మొక్కలు లేత ఆకుపచ్చ రంగులో మెరుస్తూ వుంటే, వాటి నీడని మోస్తున్న, అదే మొక్కకిందభాగంలోని ఆకులు అంధకారంలో చిక్కుకున్నట్టున్నాయి.

ఆగి..ఆగి.. వీస్తున్న గాలికి మొక్కలు కదులుతున్నప్పుడల్లా వాటి నీడలు కూడా పిల్లదెయ్యాల్లా వూగుతూ భయంకరంగా వున్నాయి.

ఇంతలో చీకటిని ఛేదిస్తున్నట్టు ఆదిత్య గదిలో లైటు వెలిగింది. సుమ మనసులో ఒక ఆలోచన మెరిసింది. ఒక నిర్ణయానికి వచ్చినదానిలా లేచి గబగబా అతని గదివైపుకి నడిచింది.

తలుపు తట్టడానికి చెయ్యి ఎత్తబోతుండగానే తలుపు తెరుచుకుంది.

"వాటే కో ఇన్సిడెన్స్" ఎదురుగా నిలబడి నవ్వుతూ అన్నాడు ఆదిత్య.

"ఆదీ! నేను నీతో మాట్లాడాలి" అంది సుమ కంగారుగా.

"నేనూ నీతో మాట్లాడాలి. బాల్కనీలో కూర్చుందాం రా" అంటూ గదికి అవతలి పక్క వున్న తలుపు తెరిచాడు.

"మనిద్దరికీ ఎంగేజ్‌మెంట్ అన్న వార్త తెలిసిందా నీకు?" అడిగింది అతని వెనకాలే నడుస్తూ.

"తెలిసింది. ఎంత సంతోషంగా అనిపించిందంటే మాటల్లో చెప్పలేను. నీతో చాలా మాట్లాడాలి. ఇవాళ అవకాశం దొరికింది" పిట్టగోడకి ఆనుకుని సుమ వైపు చూస్తూ అన్నాడు.

ఆనందంతో అతని కళ్ళు మెరుస్తూ వుండడం గమనించి, సుమ మొహంలో రంగులు మారాయి.

"నువ్వు ఎవర్నైనా ప్రేమించావా? అని అడిగావు గుర్తుందా? నిన్నే ప్రేమించాను సుమా. ఎప్పటినుంచో నాకే తెలియదు. బహుశా అది ప్రేమ అని కూడా తెలియనప్పటి వయసు నుంచి అనుకుంటాను.

నాకు. అమ్మా, నాన్నా, చెల్లి తమ్ముడు ఎవరూ లేరు. నాకు ఊహ తెలిసి నేను ఒంటరిని అని గ్రహించే వయసులో నువ్వు ఈ యింట్లో అడుగుపెట్టావు.

ఆదీ.. అంటూ నా తోడు కోసం నువ్వు వెతుక్కుంటుంటే చాలా సంతోషంగా అనిపించేది. నువ్వు ప్రతి విషయం నాతో షేర్ చేసుకుంటూవుంటే నీ సంతోషం, దుఃఖం నవ్వులు, అలకలు కోపం, బాధ అన్నీ నావే అనిపిస్తూ వుంటాయి.

నువ్వు చిన్నప్పుడు 'పెన్సిలు కావాలి బావా' అని అడిగితే దాన్ని నీకిస్తున్నప్పుడు చాలా గర్వంగా ఫీలయ్యేవాడిని.

'ఈ లెక్క రావడం లేదు చెప్పు' అని అంటే, నీ కోసం నేర్చుకుని చెప్పేవాడిని.

నీకేదైనా తెచ్చి యిస్తే నాకు సంతోషంగా వుండేది.

నీవల్లే నాకు నేను గొప్పగా అనిపించేవాడిని. నాకు గార్డెనింగ్ హాబీ ఎలా అలవాటైందో తెలుసా? 'సుమ' అంటే అర్థం 'పూవు' అని తెలిసినప్పటి నుంచి.

సాధారణంగా ఎవరైనా యిష్టమైన వాళ్ళకి ఒక పువ్వే. బొకేనో యిస్తారు. నేను నీకోసం ఏకంగా పూలతోటనే పెంచాను.

ఇవన్నీ నీకు ఎప్పటికప్పుడు చెప్పాలి. అని నా మనసు తహ తహలాడేది. కానీ నీ ఫోకస్ పూర్తిగా వేరు. నిన్ను డిస్టబ్ చేయకూడదనే ఇన్నాళ్ళూ ఆగాను.

ఇప్పుడు మన పెళ్ళి గురించి అనుకుంటున్నారు కాబట్టి నీకు చెబుతున్నాను.

నీ ఎగ్జామ్స్‌కి, ప్రిపరేషన్‌కి నేను అడ్డురాను. నా వైపు నుంచి నీకు ఎలాంటి డిస్టబెన్స్ వుండదు. ఇంకోసారి ఇలాంటి మాటలు కూడా మాట్లాడను.

కానీ నువ్వు ఒక్క ప్రశ్నకి మాత్రం సమాధానం చెప్పాలి. నేనంటే నీకు యిష్టమేనా?"

చివర్లో అతనడిగిన ప్రశ్నకి సుమ గుండెల్లో రాయిపడ్డట్టయ్యింది.

"దేవుడా! ఉన్న ఒక్క ఆశకూడా పోయింది. నేనంటే యిష్టమని ఎంత ఆర్తిగా చెప్పాడు. వెంటనే, కుండబద్దలు కొట్టినట్టు ఎలా మనసు విరిచేయడం?" సుమకి పాలుపోలేదు.

"ఆదీ! నువ్వంటే నాకు యిష్టమే. కానీ అది.." అంటూ చెప్పబోతుండగానే.

"సుమా! ఎక్కడున్నావు? సీమ ఫోన్ చేసింది?" అంటూ వసుంధర గొంతు వినిపించింది.

ఆ మాట వింటూనే ప్రాణం లేచివచ్చినట్టయ్యింది సుమకి.

"యిప్పుడే వస్తాను..ఆదీ!" అంటూ తప్పించుకుని వచ్చేసింది.

"అరగంటలో మీ వీధి చివర వున్న 'బరిస్తా' కాఫీ షాప్‌కి రా!" మోహిత్ నుంచి మూడురోజుల తర్వాత వచ్చిన మెసేజ్‌ని చూసి సుమకి కోపం, సంతోషం రెండూ ఒకేసారి కలిగాయి సీమని కలవడానికి వెళుతున్నానని తల్లికి చెప్పి బైటపడింది.

కాఫీ షాప్‌లో అడుగుపెట్టేటప్పటికే ఎంట్రన్స్ పక్కనే వున్న టేబుల్ దగ్గర ఎదురుచూస్తూ కనిపించాడు మోహిత్. అప్పటికే, అతను ఆర్డర్ చేసిన కాఫీ కూడా టేబుల్ మీద సిద్ధంగా వుంది.

"ఇన్నిరోజులు మొహం చాటేశావు. ఇప్పుడు సడెన్‌గా గుర్తొచ్చానా?" అతన్ని చూస్తూనే కోపం ఎగదన్నుకుని వచ్చింది సుమకి.

"అయితే ఏంటి? యిప్పుడు వెళ్ళిపొమ్మంటావా?" చిరాగ్గా అన్నాడు. సుమ మాట్లాడకుండా అతని ఎదురుగా కూర్చుంది.

"చూడు. నువ్వెంత టెన్షన్‌లో వున్నావో.. నేను అంతే వర్రీ అవుతున్నాను. నాకూ కొంచెం బ్రేక్ కావాలనిపించింది అర్థం చేసుకో" మోహిత్ అనడంతో సుమ మెత్తబడింది.

"ఆదిత్యతో ఎంగేజ్‌మెంట్ చెయ్యాలనుకుంటున్నారు మా యింట్లో. ఆ న్యూస్ వచ్చినప్పటినుంచి అతన్ని తప్పించుకుని తిరగలేక అవస్థపడుతున్నాను. రెండు రోజుల నుంచి నాన్నగారి స్టడీ రూంలోకి కూడా వెళ్ళడం లేదు.

నీకు విషయం చెబుదామని ట్రై చేస్తే నువ్వు ఫోన్ తీయడం లేదు. నీకోసం యింటికి వెళితే కూడా దొరకలేదు. ఏం చేయాలో తోచక నా బుర్ర వేడెక్కిపోతూ వుంది. నీతో ఎప్పుడెప్పుడు ఈ విషయం చర్చిద్దామా అని ఎదురుచూస్తూ వున్నాను" అంతా వివరంగా చెప్పింది.

"నువ్వు మీ యింట్లో వాళ్ళని నొప్పించకుండా ఈ సమస్యకి పరిష్కారం వెతకాలని చూస్తే అది వీలుపడదు. ఎవరి కోసం నీ ప్రేమను రిస్కులో పెడుతున్నావో, నేనెంత చెప్పినా నీకు అర్థం కానప్పుడు ఈ సమస్యకి నేను మాత్రం ఏం పరిష్కారం చూపిస్తాను? అయినా నేను నిన్ను యిక్కడికి పిలిచింది. యిది ఇవ్వడానికి" అంటూ ఒక డైరీని సుమ చేతిలో వుంచాడు.

"ఏమిటిది?" అయోమయంగా చూస్తూ అడిగింది సుమ.

"ఇది చనిపోయిన నీ కన్నతండ్రి. చివరి రోజుల్లో రాసిన డైరీ. ఒకసారి చదువు. ఇది చదివాక కూడా మీ అమ్మ మాటే నీకు ముఖ్యం అనుకుంటే, నాకు ఎప్పుడూ ఫోన్ చేయకు. ఒకవేళ నీ నిర్ణయం మార్చుకుంటే నువ్వు ఎప్పుడు ఫోన్ చేసినా నిన్ను మా యింటికి తీసుకెళ్ళడానికి నేను రెడీగా వుంటాను" అంటూ లేచాడు.

సుమ చేతిలో ఉన్న డైరీని, వెళ్ళిపోతున్న మోహిత్‌ని చూసి భారంగా నిట్టూర్చింది.

"సుమా! లత వర్క్‌శారీ మీద బ్లౌజ్ కుట్టి తెచ్చింది. ఒకసారి ట్రై చేసి చూడు" వసుంధర బట్టల కవరు చేతిలో పట్టుకుని సుమ గదిలోకి వచ్చింది.

గదిలో, మంచం మీద సూట్‌కేస్ పెట్టి హడావుడిగా బట్టలు సర్దుకుంటూ వున్న కూతుర్ని చూసి, వసుంధర కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి."ఇప్పుడు బట్టలు సర్దాల్సిన పనేంటి? ఎక్కడికి ప్రయాణం?" అడిగింది కంగారుపడుతూ.

"భయపడకు. నేనేం చెప్పకుండా పారిపోవడమో, ఉత్తరం రాసిపెట్టి దొంగలా మొహం చాటేయడమో చేయడం లేదు. కాస్సేపట్లో మోహిత్ వస్తున్నాడు. నేను అతనితో వెళుతున్నాను" తల ఎత్తకుండానే, తన పని తాను చేసుకుపోతూ, నిర్లక్ష్యంగా అంది.

"సుమా!" గట్టిగా అరిచింది వసుంధర. "నేను ఎంత చెప్పినా తలకెక్కడం లేదా? నా మీద నీకు నమ్మకం లేకపోయినా, మీ నాన్నగారి మీద నమ్మకం వుంది కదా!

ఆయనే మోహిత్‌ని కాదన్నారంటే కారణం ఏమైవుంటుందో ఒక్క నిముషం ఆలోచించు.

ఆదిత్య గురించి ఆలోచించు.

నువ్వు ఒప్పుకుంటేనే ఈ నిశ్చితార్థానికి ఏర్పాట్లు చేశాము. ఇప్పుడు హఠాత్తుగా యిలా చేయడానికి నీ మనసెలా ఒప్పుతుంది? ఆదిత్య ఎంత బాధపడతాడో ఆలోచించావా?

మేమంతా నలుగుర్లో నవ్వులపాలు అవుతామన్న ఇంగితం నీకు లేదా?" అంటూ ఆవేశంగా మంచం మీద సూట్‌కేస్‌ని లాగి కిందపడేసింది.

"ఈ ఎమోషనల్ బ్లాక్‌మెయిల్ యింక ఆపు. ఇన్నాళ్ళూ నిన్నూ, నాన్నని నా ప్రపంచం అనుకున్నాను.

మీరు మోహిత్‌తో ఎందుకు పెళ్ళి వద్దంటున్నారో నాకు ఈ రోజే తెలిసింది.

నేను ఆ యింటికి వెళితే, మీరు సమాధి చేసిన నిజాలన్నీ నాకు తెలుస్తాయని మీ భయం. నువ్వు చెప్పినట్టు నా కన్నతండ్రి జబ్బు చేసి చనిపోలేదు. ఆత్మహత్య చేసుకున్నారు. అదీ నీ వల్ల.

నీ గురించి, ప్రసాదరావు గురించి నిజాలు తెలుసుకుని మా నాన్న బాధ తట్టుకోలేకపోయాడూ. ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు.

నువ్వు నీ గురించి నీ జీవితం గురించే ఆలోచించుకున్నావు. నా లైఫ్‌ని కన్ఫ్యూజన్‌లోకి నెట్టి పారేశావు.

ఇక నా జీవితంలో నిర్ణయాలు తీసుకునే అధికారం నీకు లేదు"

వసుంధర సుమ మాటలు వింటూనే కొయ్యబారిపోయింది.

"మీ అమ్మతో అలాగేనా మాట్లాడేది? అసలేం జరిగిందో నీకు తెలియదు" గుమ్మంలోనుంచి ప్రసాదరావు గొంతు ఖంగుమంది. వసుంధర వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

ప్రసాదరావు పక్కనే ఆదిత్య కూడా నిలబడి వున్నాడు.

నమ్మశక్యం కానిదేదో చూస్తున్నట్టుగా వుందతని మొహం.

సుమ ఎవరి మాటలూ వినిపించుకోలేదు. కిందపడ్డ సూట్‌కేసుని తీసుకుని ముందుకు వచ్చింది.

"నేను చెప్పేది విను" ప్రసాదరావు సుమని ఆపాడు. జీవితకాలం పాటు పోగు చేసిన నిధిని పోగొట్టుకున్నవాడిలా వుంది ఆయన మొహం.

"మీరు ఆపకండి. మన ప్రేమ మీద, పెంపకం మీద దానికి గౌరవం లేనప్పుడు మనం సంజాయిషీలు యిచ్చుకుని ఉపయోగం లేదు. జీవితాంతం మీరు నాకు అండగా నిలబడ్డారు. నాకళ్ళముందు అది మీ పరువును తీసేస్తుంటే నేను చూడలేను. దాన్ని వెళ్ళనివ్వండి" ప్రసాదరావుని వెనక్కి లాగింది వసుంధర.

సుమ సూట్‌కేస్ తీసుకుని మేడదిగి రావడం, అక్కడ మోహిత్ ఆమె కోసం ఎదురుచూస్తూ వుండడం. అతని బైక్ మీద ఎక్కి వెళ్ళిపోవడం అంతా క్షణాల్లో జరిగిపోయింది.

ఏం జరుగుతుందో కూడా అర్థం కానట్టు స్థంభించిపోయారు ప్రసాదరావు, వసుంధర, ఆదిత్యలు.

ఎవరి బాధ ఎక్కువో, ఎవరినెవరు ఓదార్చాలో తెలియని పరిస్థితి.

వసుంధరకి వున్నట్టుండి ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టేశాయి. రెండు నిముషాల్లో కళ్ళు తేలేసి, దబ్బున కిందపడిపోయింది. ముందుగా ఆదిత్య షాక్ నుంచి తేరుకుని, ముందుకు దూకి వసుంధరని పట్టుకున్నాడు.

కాస్సేపటికే అంబులెన్స్ వచ్చి ఆమెని హాస్పిటల్‌కి మోసుకుపోయింది.

రిజిష్ట్రాఫీసులో పెళ్ళి చేసుకుని నేరుగా యింటికి వచ్చారు సుమ, మోహిత్‌లు.

వాళ్ళిద్దరినీ గుమ్మం ముందు నిలబెట్టి ఎర్రనీళ్ళు దిష్టితీసింది రవళి.

మోహిత్ సుమ చేతిని పట్టుకున్నాడు. "ఇవాల్టి నుంచి నువ్వు ప్రసాదరావు కూతుర్నని మర్చిపోవాలి. మా యింట్లో, మాలో ఒకరుగా కలిసిపోవాలి" ఆమె మొహంలోకి చూస్తూ చెప్పాడు మోహిత్.

"అవునమ్మాయ్ మా యింట్లో ఒక్క ఏ.సి మాత్రమే వుంది. కార్లు, నౌకర్లు, చౌకర్లు లేరు. అన్నీ సర్దుకోవాలి.

అన్నట్టు ఇంకో ముఖ్యమైన విషయం. ఈ రోజు నుంచి నేను నీ మేనత్తనే కాదు. అత్తగారిని కూడా. ఆ విషయం గుర్తుంచుకో" హాస్యంగా అంది రాజేశ్వరి.

ఇద్దరూ లోపలికి అడుగుపెట్టబోతుండగా 'ఆగండి' అరిచింది రవళి. "పెళ్ళి ఎలాగూ శాస్త్రోక్తంగా చేసుకోలేదు. కనీసం, అచ్చట్లు, ముచ్చట్లు అన్నా జరపనివ్వండి. ముందు యిద్దరూ పేర్లు చెప్పి లోపలికి రండి"

కాస్సేపు రవళి యిద్దర్నీ ఆటపట్టించి మోహిత్ దగ్గర నుంచి డబ్బులు వసూలు చేసింది.

ఆ తర్వాత సుమ బియ్యం గ్లాసుని కాలితో తన్ని లోపలికి అడుగుపెట్టాలనీ ఏవేవో తతంగాలు, హాస్యాలూ సాగిస్తూ అరగంటపాటు గుమ్మంలోనే నిలబెట్టారు.

వాళ్ళు చేస్తున్న వేడుకలకి సుమకి సంతోషం, చిరాకులాంటివేమీ కలగలేదు. మైండంతా బ్లాంక్‌గా అయిపోయినట్టుంది.

రిమోట్‌తో ఆపరేట్ చేస్తున్న బొమ్మలాగా యాంత్రికంగా వాళ్ళు చెప్పినట్టు చేస్తూ వుంది.

హాస్పిటల్ కారిడార్‌లో గోడకి చేరగిలబడి నిలుచున్నాడు ఆదిత్య. సర్వం కోల్పోయినవాడిలా దైన్యంగా వుంది అతని మొహం దుఃఖాన్ని బైటకి కనబడనీయకుండా ధైర్యం అంచుల్లో నిలబడ్డట్టు వున్నాయతని కళ్ళు.

"ఆదిత్యా!" ప్రసాదరావు భుజం మీద చేయివేసి పిలిచాడు.

"చెప్పండి మామయ్యా" వెంటనే అటెన్షన్‌లోకి వచ్చాడతను.

"రేపు ఎంగేజ్‌మెంట్ కాన్సిల్ అయినట్టు, ముఖ్యమైన వాళ్ళకి ఫోన్ చేసి చెప్పు. అలాగే, ఫంక్షన్ హాల్ దగ్గరకి వచ్చినవాళ్ళకి ఇన్ఫర్మేషన్ యివ్వడానికి మనుషుల్ని ఏర్పాటు చేయడం కానీ, నోటీస్ బోర్డులాంటిది కానీ పెట్టించే పని చూడు" అంటూ యధాలాపంగా ఆదిత్య మొహంలోకి చూశాడు.

అంతలోనే ఏదో గుర్తుకు వచ్చినవాడిలా "వద్దులే నాకా నెంబర్లు యివ్వు. నేనే ఫోన్ చేసి చెప్తాను. క్రైసిస్ టైంలో పనిచేసిన సివిల్ సర్వెంట్‌లానే ఆలోచిస్తుంటానెప్పుడూ. నీ గురించి ఆలోచించలేదు. నీ ఎంగేజ్‌మెంట్ కాన్సిల్ అయ్యిందని నువ్వే ఎలా చెప్పుకోగలవు? తప్పు చేసింది నా బిడ్డ కాబట్టి నాకు తప్పదు"

బరువుగా తలాడిస్తూ అన్నాడాయన.

ఇంతలో, వసుంధరని పరీక్ష చేసిన డాక్టరు బైటికి వచ్చాడు. ఆయనతో మాట్లాడడానికి ఇద్దరూ రూంలోకి వెళ్ళారు.

"స్ట్రెస్ ఎక్కువగా తీసుకోవడంవల్ల నెర్వస్ బ్రేక్ డౌన్ అయ్యింది. నెమ్మదిగా కోలుకుంటారు. ఆవిడ ఎక్కువ వత్తిడి తీసుకోకుండా జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి. అందులోనూ ఈవిడ హార్ట్ పేషెంట్ కూడా కాబట్టి ఎక్కువ శ్రద్ధ అవసరం."

ఆ మాట వింటూనే, ప్రసాదరావు, ఆదిత్య డాక్టరు వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

"స్ట్రేంజ్ మీకు ఆవిడ హార్ట్‌పేషెంట్ అన్న సంగతి తెలియదని అర్థమవుతూ వుంది. వసుంధర మేడమ్ ఆరునెలల క్రిందట చెకప్‌కి వచ్చినప్పుడు నేనే టెస్ట్‌లు చేయించాను.

ఆవిడ హార్ట్‌లో వాల్వ్స్ బ్లాక్ అయివున్నాయి. మూడు నెలలు మెడిసన్స్ వాడాక సర్జరీ ప్లాన్ చేయాలని రికమెండ్ చేశాను. బట్... ఆవిడ మళ్ళీ రాలేదు.

ఎనీహౌ.. ఆవిడ్ని చాలా జాగ్రత్తగా చూసుకోండి. మళ్ళీ ఫాలో అప్ యిస్తాను" అంటూ వసుంధర రిపోర్ట్స్ తాలూకు ఫైల్‌ని అందించాడు.

"ఇంత పెద్ద విషయం వసుంధర నా దగ్గర ఎందుకు దాచింది?" ప్రసాదరావు కళ్ళలో సన్నటి నీటిపొర కమ్మేసింది తుఫాను తాకిడి నుంచి కోలుకోకముందే ఉప్పెన వచ్చి ముంచేసినట్టుగా వుంది ఆయన పరిస్థితి.

"అమ్మ సంగతి నాకు బాగా తెలుసు. సుమకి పరీక్షలనీ, ఈ విషయం తెలిస్తే డిస్ట్రబ్ అవుతుందని దాచిపెట్టి వుంటుంది. కానీ ప్రేమ విలువ తెలియని వాళ్ళని ప్రాణంగా చూసుకోవడం కూడా తప్పే. అమ్మ అలా చేసివుండకూడదు" కోపంగా అన్నాడు ఆదిత్య. అతని కళ్ళలో మొదటిసారిగా సుమ మీద ద్వేషంలాంటిది కనిపించింది.

"సుమా డార్లింగ్ ఏంటలా డీలా పడిపోయి వున్నావు?" రెండు భుజాల మీద చేతులు వేస్తూ మంచం మీద కూర్చున్నాడు మోహిత్.

"నేను తప్పు చేశానా? అని ఆలోచిస్తున్నాను" అంది విచారంగా. ఆమె మనిషి అక్కడ వున్నా మనసు మాత్రం అక్కడ లేనట్టుగా వుంది.

"అంటే ఈ పెళ్ళి చేసుకున్నందుకు బాధపడుతున్నావా?" కోపంగా అడిగాడతను.

"అదికాదు. నేను తొందరపడి అమ్మని చాలా మాటలు అన్నాను. కొన్ని విషయాలు మనసులో వున్నప్పుడు మంటలా రగిలిస్తూ వుంటాయి. అది కాస్తా ఉక్రోషంగా బైటపడ్డ తర్వాత అంతా మారిపోతుంది. మన మనసులో మంట చల్లారిపోయినట్టు వుంటుంది. కానీ, దాని స్థానంలో ఎదుటివాళ్ళని బాధపెట్టామన్న దిగులు తొలిచేస్తూ వుంటుంది.

చిన్నప్పుడు తాడుతో టగ్ ఆఫ్ వార్ ఆట ఆడేవాళ్ళం. అందులో అవతలి జట్టు వాళ్ళు ఓడిపోయి చేతులెత్తేస్తే మనం గెలిచినా కూడా కిందపడిపోతాం.

నేను అనుకున్నది సాధించాను. కానీ, దెబ్బకూడా నాకే తగిలిన ఫీలింగ్. ఎందుకో తెలియడంలేదు" బాధగా అంది.

"అయితే యిప్పుడేం చేయమంటావు? నన్ను? అందర్నీ ఎదిరించి పెళ్ళి చేసుకుంటే యిలానే వుంటుంది. పోయేకొద్దీ అదే అలవాటైపోతుంది" అన్నాడు మంచం మీద వెనక్కి వాలుతూ.

"నేను అమ్మతో పరుషంగా మాట్లాడాను. అంత గొడవ జరిగినప్పుడు కనీసం వెంటనే, నీతో వచ్చేయకుండా వుండాల్సింది.

అనడమైతే అన్నాను కానీ, నాన్నగారి మొహంలోకి సూటిగా చూడలేకపోయాను.

ఆదిత్య అతనికి ఈ విషయాలతో అస్సలు సంబంధం లేదు. అలాంటిది అతని దగ్గర నిజం దాచి మోసం చేశాను" కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ అంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments